పాహాన వైభోగం

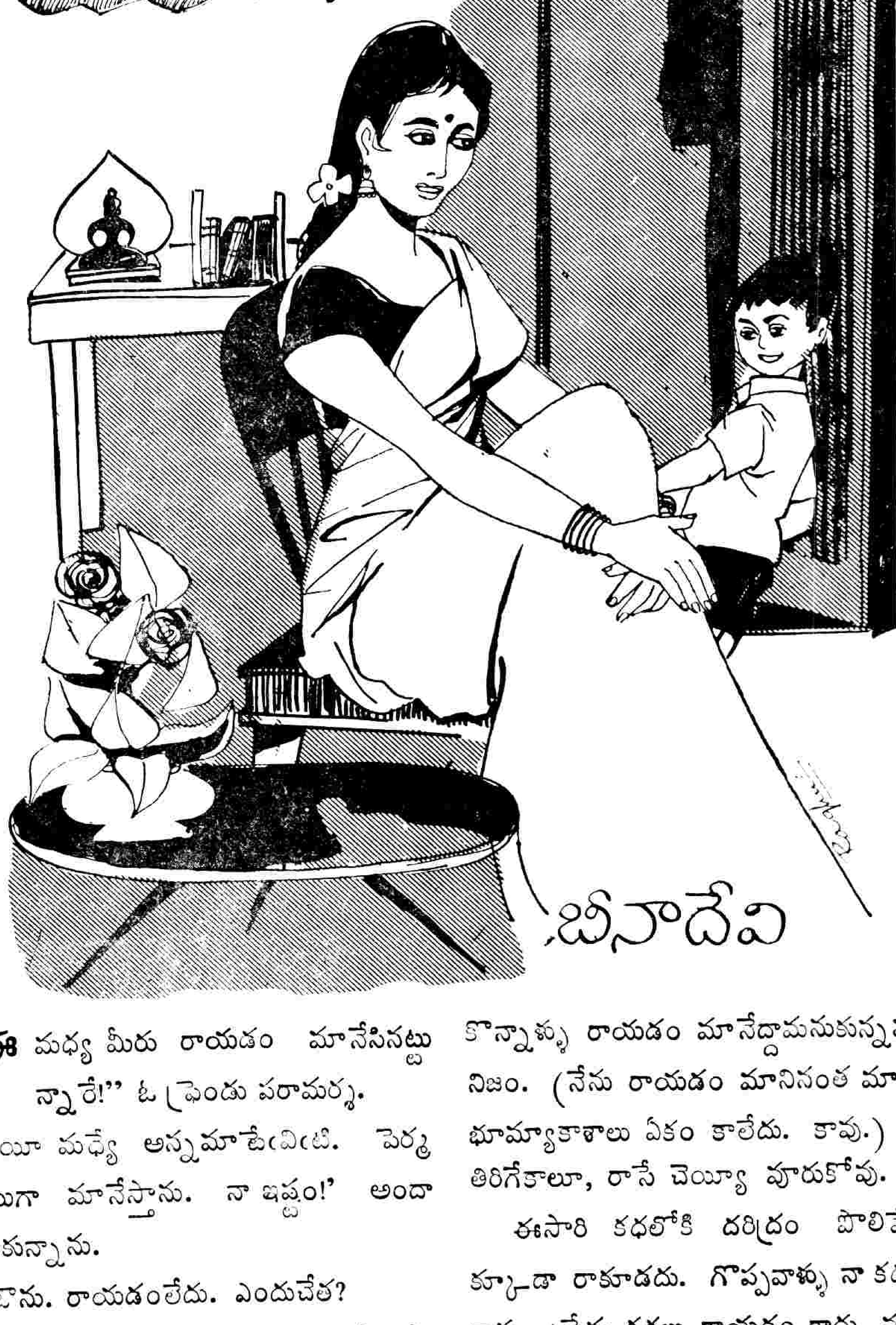

బీనాదేవి

"ఈ మధ్య మీరు రాయడం మానేసినట్టున్నారే!" ఓ ఫ్రెండు పరామర్శ.

'యీ మధ్యే అన్నమాటేమిటి. పెర్మనెంటుగా మానేస్తాను. నా ఇష్టం!' అందామనుకున్నాను.

ఔను. రాయడంలేదు. ఎందుచేత?

తీరికలేక్కాదు. రాయాలన్న కోరికలేకపోవడం అబద్ధం. మరి?

కథలకి సరైన ప్లాటుకుదరక. కుదిరినవి నాకు నచ్చక. నాకు నచ్చినవి ఇతరులకి నచ్చక.

అస్త్ర సన్యాసమన్నా చేస్తాను కాని దేశం సుభిక్షం అనీ, ఆకలి చావులులేవనీ, మనుషులంతా మంచి వాళ్ళనీ వగైరా విషయాలు ఎంచేతో రాయలేకపోతున్నాను. అంచేత కొన్నాళ్ళు రాయడం మానేద్దామనుకున్నమాట నిజం. (నేను రాయడం మానినంత మాత్రాన భూమ్యాకాశాలు ఏకం కాలేదు. కావు.) కాని తిరిగేకాలూ, రాసే చెయ్యీ వూరుకోవు.

ఈసారి కథలోకి దరిద్రం పొలిమేరలక్కూడా రాకూడదు. గొప్పవాళ్ళు నా కథల్లోకి రారు. ప్రేమ కథలు రాయడం రాదు. మరింక ఏమిటి రాసేది, నా పిండాకూడు! అంచేత, ఏదైనా ప్లాటు చెప్పండీ అంటూ మావార్ని గడ్డం, కడుపు పట్టుకొని బతిమాలేను. (కాళ్ళు పట్టుకోవడం నా కిష్టం వుండదు). క్వార్టరెండ్ పనితోనూ, వార్నింగైనా లేకుండా జరుగుతున్న ఆఫీసు ఇన్స్పెక్షనుతోనూ అసలే ఉక్కిరి బిక్కిరి అయిపోతున్నారేమో, ఏమనుకున్నారో ఏమో, ఒక్కసారి నన్ను ఎగాదిగా చూసి, "కథాలేదు, కాకరకాయాలేదు.........నీ బోడి కథలకోసం ఎవడూ కాసుక్కూర్చోలేదు. నోరుమూసుకో," మన్నారు.

నోరైతే మూసుకోగలిగేను కాని చెయ్యి మూతపడలేదు. ఏం చెయ్యడానికీ తోచలేదు. అంచేత యింకెవ్వరూ దొరక్క, "ఏదైనా చిన్న ప్లాటు చెప్పండర్రా," అని మా పిల్లల్ని పేరు పేరునా బతిమాలేను. వెధవలు నవ్వి వూరుకున్నారు కాని చెప్పలేదు. మా చిన్ని మాత్రం, "మనింట్లో అందరి మీదా, తాత గారింట్లో అందరిమీదా రాయమ్మా. బోల్డు కథలవుతాయి," అని ఓ చిన్న సలహా యిచ్చేడు.

నిజమే. పరాయివాళ్ళ గురించి రాస్తే పళ్ళు రాలగొడతారు కాని మా వాళ్ళ గురించి రాసుకుంటే ఏం? మాటవరసకి, మా వారి గురించి రాస్తే....? నయం! యింకా నాలుగు కాలాలపాటు నాకు బతకాలని వుంది. మా అమ్మ? ఆవిడ జస్టు ఏన్ ఆర్డినరీ వుమన్. మా పిల్లలు? ఛ. ఛ. గుంట వెధవల్ని పత్రికల కెక్కించనా? రేపు వాళ్ళకి పెళ్ళీ, పెడాకులూ అవద్దూ? మా నాన్న....ఆయన నన్ను క్షమిస్తారు.

మాకు కొత్త ఊరు ట్రాన్స్ఫరైతే, నాకైతే, "ఆ వూళ్ళో మంచి ఇళ్ళు దొరుకుతాయా? యిళ్ళలో నూతులుంటాయా? నూతుల్లో నీళ్ళుంటాయా? వీధిలో కొళాయిలుంటాయా? ఉప్పు నీళ్ళా? మంచి నీళ్ళా? కూరా నారా చవగ్గా దొరుకుతాయా? పని మనుషులు అణిగి మణిగి పని చేస్తారా? పొగరుబోతు వెధవలా?" వగైరా సందేహాలొస్తాయి.

మా పిల్లలూ, తమ్ముళ్ళూ అయితే, "అక్కడ సినీమా హాల్సు ఎన్నివున్నాయి? బాల్కనీ వుంటుందా? ఫస్టు రిలీజు సెంటరా? ఇక్ష్వాకుల కాలంనాటివి వస్తాయా? ఇంగ్లీషు సినీమా లెప్పుడైనా వస్తాయా? హిందీ మేట్నీలైనా వేస్తారా? అన్నట్టు, 'విజయచిత్ర' 'ఫిల్మ్ ఫేర్' టైముకి వస్తాయా? గర్ల్స్ హైస్కూలూ, వుమన్స్ కాలేజీ వున్నాయా?" (ఆఖరి ప్రశ్న మా తమ్ముళ్ళ ప్రత్యేకం) అని అడుగుతారు.

యింక మా అమ్మ: "కంచి పట్టు చీరలు కన్సెషన్ రేట్లకి దొరుకుతాయా? స్టీలు సామాను

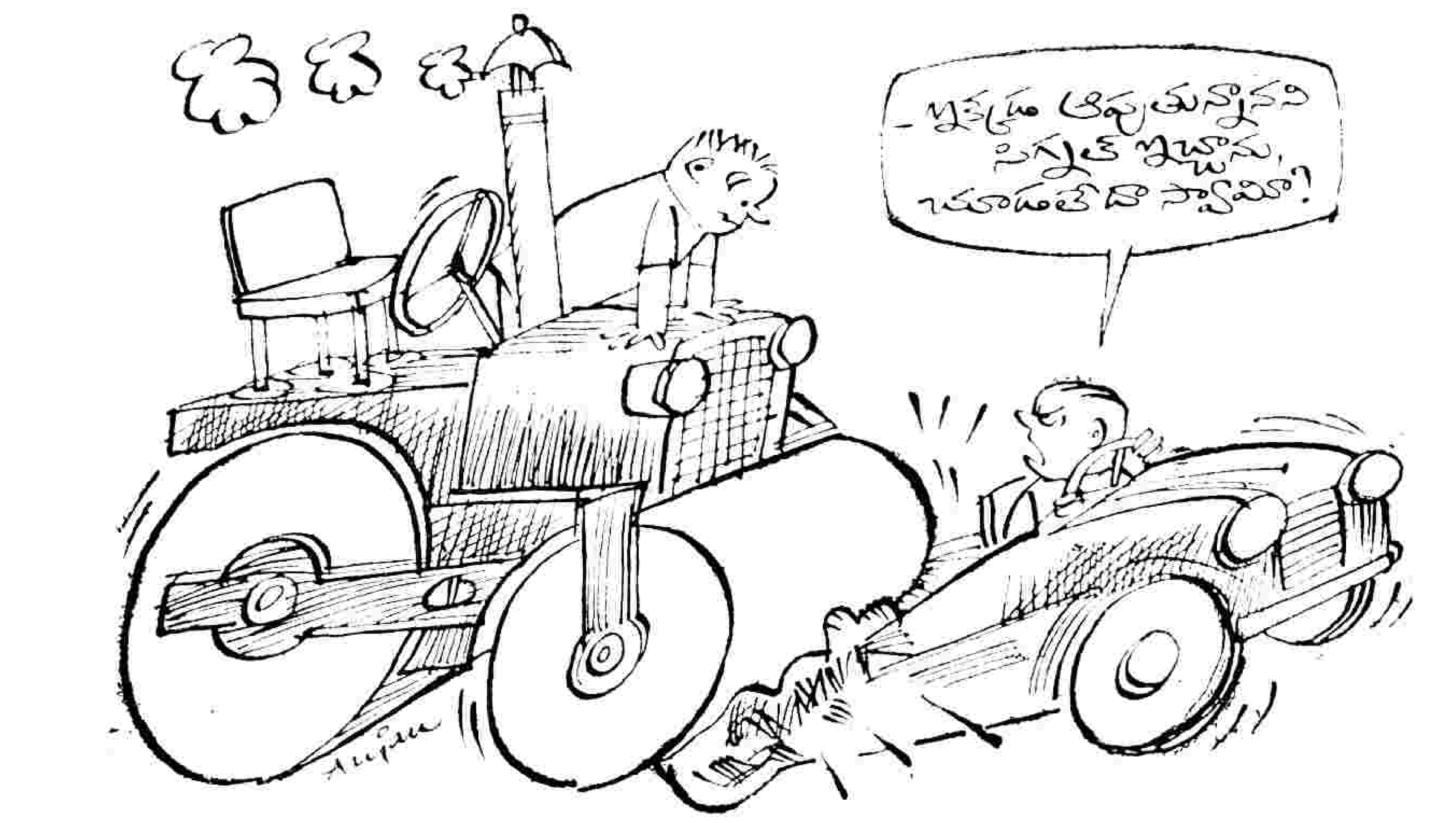

యిన్‌స్టాల్ మెంట్సుమీద యిస్తారా? వెంకటగిరి చీరలు పూత రేకుల్లా ఉతికే చాకలాళ్ళున్నారా?" అని అడుగుతుంది.

కాని మా నాన్నకి పైవి ఏవీ సందేహాల కింద అనిపించవు. ఆయన ప్రకారం, "ఇళ్లూ, బట్టల షాపులూ, సినీమాలూ, చాకళ్ళూలేని వూరులేదు. వుండదు. మరలాటప్పుడు వీటి కోసం పెద్ద బెంగెందుకు? ఆ వూళ్ళోవాళ్లు చెట్టుకింద వుండడంలేదు కదా, అందరూ ఎక్కడుంటే మనమూ అక్కడే వుంటాం. అంతా ఏం తింటే మనం అదే తింటాం," అని చాలా ఈజీగా తీసుకుంటారు. కాని—ఆయన కొక్కటే బెంగ—మనోవ్యాధి—వెళ్ళబోయీ ఊళ్లో పసందైన జ్యోతిష్కుడు ఉంటాడో? ఉండడో?

నిజమే. అన్ని ఊళ్లలోనూ జ్యోతిష్కులు ఉంటారన్న నమ్మకంలేదు.

మానాన్నకి జాతకాలూ, జ్యోతిష్కులూ వుంటే తిండీ, ఉద్యోగం, పెళ్ళాం, పిల్లలూ, యివేవీ అక్కర్లేదు. ఆయన తన జీవితంలో గ్రహాల్ని నమ్మిన దాంట్లో వెయ్యోవంతు మనుషుల్ని నమ్మివుంటే ఎంతో బాగుపడివుండే వారు. ఆయన నాడీ గ్రంథం మొదలు పేవ్ మెంటుమీద చిలకవరకు అన్నీ నమ్ముతారు. సంప్రతిస్తారు. జాతకాన్ని జీవితాన్ని వెరిపై చేస్తూ జీవిస్తారు.

"ఇదిగో! చూడూ, బహుశా మనకీ నెలలో ట్రాన్స్‌ఫరు రావాలి. కొంచెం సరుకులు చూసుకొని తెప్పించు," ఉన్నట్టుండి అంటారు మా అమ్మతో.

"సంవత్సరం మధ్యలో కదుపుతార్టండీ? ఖర్చులు దండుగ!" అమ్మ అమాయకత్వం.

"సంవత్సరం మధ్యలో కదపరని నాకూ తెలుసు. కాని ఆ కుజుడున్నాడే. వాడు యీ నెలలో చరస్థానంలోకి మారతాడు. అంచేత నాకు స్థాన చలనం తప్పదు. వాడు స్థాన చలనం కలిగించి కాని కదలడు."

జాతకుడికీ, పై అధికార్లకీ యిష్టంలేక పోయినా సరే కుజుడు పిలకపట్టుకొని లాక్కుపోతాట్ట మరో ఊరు.

ఈ గ్రహాలకొక జబ్బుంది. అవి స్థిరంగా ఒకచోట ఉండవు. ప్రతి వాడికీ స్వంత ఇల్లున్నా సరే ఎవడింట్లో వాడుండడు. అదేం ఖర్మో కాని, వాడింట్లో వీడూ, వీడింట్లో వాడూ అలా ఎరకల వాళ్ళలా తిరుగుతూనే వుంటారు. పైగా ఒకడివేపొకరు ప్రేమగానూ, కోపంగానూ, అలా రకరకాలుగా చూసుకుంటారు. పోనీ ఎవరిష్టం వాళ్ళది. ఆకాశంలో పక్షులూ, వీధుల్లో కుక్కలూ, అడవిలో జంతువులూ తిరగడం లేదా? అలాగే యివీ తిరుగుతే ఎవరికీ అభ్యంతరం ఉండదు. కాని వాటితోపాటు యావత్ప్రపంచాన్నీ తిప్పిస్తాయట!

"ఒరే, యీసారి నువ్వు పరీక్షకి కూర్చోకు డబ్బుపోతే పోయింది," అన్నారు మా నాన్న ఓ శుభముహూర్తాన మా తమ్ముడితో.

డబ్బు మాటెలావున్నా వాడికి మతి పోయింది. "అదేవిటి, నాన్నా? ఇది పైన లియరుకూడాను. రెండు నెల్లనుండి ప్రిపేరవుతున్నాను. మా ప్రొఫెసరుకి నేనంటే మంచి యింప్రెషనే ఉంది. ఇప్పుడు మానేస్తే ఎలా?" ఏడుపు గొంతుకతో అన్నాడు. కన్నీళ్ళదే ఆలశ్యం.

"పెద్దవాళ్ళు చెప్పడం, పిల్లలు వినడం రోజులు ఎప్పుడో పోయేయి. నాకు తోచింది చెప్పేను. ఇప్పుడు నీ అంతర్దశ ఏం బాగులేదు. యీసారి నువ్వు పాసవ్వు. నీ ఇష్టం." అని విసుక్కున్నారు.

వీడు కష్టపడిరాసినా, ప్రొఫెసరు పాస్ చేద్దామనుకున్నా, ఆ రాహువో ఎవరోగాని, వీడి పేపర్లు పట్టుకొని పారిపోతాట్ట.

ఇంతకీ ఏం జరిగిందంటే....

శలవుల్లో నేను సకుటుంబంగా మానాన్న గారింటి కెళ్ళాను. ఓనాడు మానాన్న అలవాటు ప్రకారం ఓ జ్యోతిష్కుడ్ని వేటాడి పట్టుకొచ్చేరు. ఆయన భాషలో చెప్పాలంటే, బ్రహ్మాండ నాయకుడుట. జాతకంతో నిమిత్తం లేకుండా అతను అవుతుందీ అంటే అవుతుంది. కాదంటే కాదుట. అంత వాక్శుద్ధి కల వాడుట!

ఆ జ్యోతిష్కుడు ఉండవలసినట్టే ఉన్నాడు. దబ్బపండులా పచ్చగా వున్నాడు. నుదుట మూడుగజాల విబూది రేఖలు, వెనక మూరెడు పిలక ఉన్నాయి. అతని ఖద్దరు పంచ ఖద్దరు లాల్చీ కొంచెం మాసే ఉన్నాయి. (సూటు వేసుకున్న జ్యోతిష్కుడ్ని ఎంచేతో నమ్మాలనిపించదు.) అతని చేతిలో పొడుం డబ్బా జేబులో కళ్ళజోడూ ఉన్నాయి. వయస్సు అరవై దగ్గరుంటుంది.

మా నాన్నలోవున్న విశేషం ఏవిటంటే, ఎదుటి వాళ్ళ యిష్టాయిష్టాలతో నిమిత్తం లేకుండా, ఇంట్లోవున్న అందరి జాతకాలూ చూపించేస్తారు. ఒద్దు అనే అవకాశం కాని, అధికారం కాని మా యింట్లో ఎవరికీ యివ్వరు. పోనీ ఏ జ్యోతిష్కుడైనా బద్ధకించో, ఇష్టం

లేకో ఏ విషయాన్నైనా దాచేద్దామనుకుంటే, వాడి ఖర్మ కొద్దీ మా నాన్నకి జ్యోతిష్యం బాగా తెలుసు. అంచేత వాళ్ళతో వాదన పెట్టుక్కూర్చుంటారు.

చూసేది మన జాతకం కాకపోతే వినడానికి మహా సొంపుగా వుంటుంది వాళ్ళ సంభాషణ. ఆవేళకూడా అలవాటు చొప్పున అందరి జాతక చక్రాలూ తెచ్చి జ్యోతిష్కుని ఒళ్ళోపడేసేరు మానాన్న. పడేసి, "చూడండి. మావాడు (అంటే మా ఆయన) కారు కొనాలని మహా సరదా పడుతున్నాడు. ఎప్పట్లో కొంటాడో చూడండి," అని ఇంటి అల్లుడికి మొదటి ప్రిఫరెన్సు యిచ్చేసేరు.

అంతవరకు కుర్చీలో కాళ్ళుపెట్టుకొని ఈజీగా కూర్చున్న జ్యోతిష్కుడు, ఒక్కసారి కాళ్ళు ఝళిపించి కుర్చీలో నిటారుగా కూర్చున్నాడు. కూర్చుని జాతక చక్రాన్ని తీక్షణంగా చూడ్డం ప్రారంభించేడు.

కారు కొనడం మాటెలావున్నా, కారు ఏక్సిడెంటు ఏదైనా వుందేమో అన్పించింది నాకు, అతని వాలకం చూస్తే.

మా ఆయన మొహంలో రంగులు మారుతున్నాయి. నేనూ, మా అమ్మా శ్రోతలం. పెద్ద తుపాను రాబోయే ముందున్న నిశ్శబ్దంలాంటిది ఆవరించింది మా చుట్టూ.

అతను, "కారు కదూ....వూ....వుహుఁ....చతుర్థంలో నీచుడు....కోణాధిపతి నీచుడితో కలిశేడు....వాహన యోగం," అంటూ గొణుక్కొని, "లేదు. లాభంలేదు. యీ జాతకునికి వాహన యోగం లేదు,"అన్నాడు పిడుగు పడ్డట్టు.

మావారు తుళ్ళిపడ్డారు. ఎక్కడ కొత్తకారు చూసినా మావారికి అరిచేతులు దురదవేస్తాయి డ్రైవ్ చెయ్యమని. మా వీధిలో ఎవరికీ కారు లేకపోయినా మా వారికి డ్రైవింగ్ లైసెన్సుంది!!

"అదేవిఁటండీ? మేము కార్లని ట్రయల్స్ కూడా చూస్తున్నాం. ఇవాళో రేపో ఒకటి సెలెక్టు చేద్దామనుకుంటున్నాం," అన్నాన్నేను పెంకెతనానికి.

"మీకు ఎంతొస్తుంది సుమారు?" నామాట లెక్కచెయ్యకుండా అతను మావార్ని అడిగేడు.

"దగ్గర దగ్గర వెయ్యి," డబుల్ టైఫాయిడ్ పడినంత నీరసంగా ఉంది మావారి జవాబు.

"అసలీ జాతకుడికి నిన్నటి రూపాయి యివేళ వుండకూడదు. అంత జీతం వుండడానికి వీల్లేదే. పన్నెండో యింట శని వ్యయంలో ఉన్నాడు, ప్చ్!"

నయం. మావారిది గవర్నమెంటు ఉద్యోగం కాబట్టి ఉద్యోగాన్నిబట్టి జీతం యిస్తున్నారు కాని, జాతకాన్నిబట్టి యిస్తే మేం మసి అయిపోయే వాళ్ళం.

"మీరేం బెంగపెట్టుకోకండి. వారాని కొక నవల చొప్పున ఓ డజను నవలలు రాసిపారేసి మీకో కారు కొంటాను," మావార్ని ఊరడించబోయేను!

"ఛీ, నోర్ముయ్!" గట్టిగానే కసిరేరు.

జ్యోతిష్కుడు తెల్లబోయేడు, మావారు ఎవర్ని నోరు ముయ్యమన్నారో అర్థం కాక.

మాఅమ్మ నా వేపు చంపేస్తానన్నట్టు చూసింది.

జ్యోతిష్కుడ్ని చూస్తే, 'మా కారుయోగం మాటెలావున్నా, యివేళ నీయోగం మూడింది మావారి చేతిలో!' అనిపించింది నాకు.

"అప్పు చేసైనా కొన్లేనంటారా?" తను పెట్టిన బేంకు 'లోను' జ్ఞాపకం వచ్చింది మా వారికి.

అతను మళ్ళీ లెక్కలు కట్టేడు. "....వూ! ....వు ...శనిలో బుధుడు కానిపించినా, రాహూ వున్నాడే నడవనివ్వడు. కారు షెడ్డులోనే వుంటుంది."

బావుంది. మా కారుకి అడ్డుగా రాహువు రోడ్డుమీద బోర్లా పడుక్కుంటాడు కాబోలు.

ఒంట్లో వున్న రక్తం అంతా పంపుకొడితే మొహంలోకి వచ్చినట్టు, మావారి మొహం అంతా మగ్గిన టొమేటోలా ఎర్రగా అయిపోయింది. పాపం! నాకు చాలా జాలేసింది. పైకి అలా ఏనుగంత కనిపిస్తారు కాని ఒట్టి చెవలపిల్లి. ఎంతైనా ఆయన కారు కొంటే నన్ను మాత్రం ఎక్కనివ్వరేవిఁటి? యీ టాపిక్ మార్చి కొంచెం హుషారివ్వాలి.

"మావారు గొప్ప చిత్రవిచిత్రమైన యిల్లు కడతారని నాడీలో చెప్పేరు. కళాఖండం కడతార్ట. ఎప్పుడు కడతారు? యీ అద్దె యిళ్ళలో వుండలేక ఛస్తున్నాం," అన్నాను.

అతను టిటనస్ వచ్చినవాళ్ళా యింకా బిగుసుకు పోయేడు. కొంతసేపు ఎక్కాలు వల్లించేడు. భాగించేడు. కూడేడు. అతని తీరు చూస్తే చిన్నప్పుడు అతను లెక్కల్లో పూర్ అనిపించింది నాకు. లెక్కలు కట్టడం అయ్యేక, "అసలీ జాతకానికి ఆస్తి వుండడానికే వీల్లేదు. యిల్లు స్థిరాస్తే కదా. అచ్చే!" అంటూ పెదవి విరిచి, "యిల్లు కట్టరు. ఒకవేళ కట్టినా అది ఖండఖండాలుగానే వుంటుంది. అంటే ఈ జన్మకి పూర్తవదు. మహా అయితే ఓ గజం ఎత్తున గోడలు లేవచ్చు," అని ఘోరంగా చూసేడు. మేము కట్టబోయే అసంపూర్తి యిల్లు అతనికి స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నట్టు కాస్సేపాగి, "అసలు యీపాటికి పిత్రార్జితం ఏమైనా వుంటే అమ్మేసి వుండాలే!" అని కలిపేడు.

'ఇంకా అమ్మలేదు. ఇప్పుడు నువ్వు చెప్పేవు కాబట్టి అమ్మేస్తాం యింక,' అనుకున్నాను.

ఆ సమయంలో మావారి మొహం చూసే వరకు అసలు మావారు అన్ని భావాలు ఒక్కసారి చూపించగలరని నాకు తెలీలేదు. అప్పుడు నాకు ఆయన మొహంలో కోపం, నిస్సహాయత, దైన్యం, చికాకు, జాలి, యింకా ఎన్నో భావాలు కనిపించేయి. 'లాభంలేదు. యీయన్ని కొంచెం చల్లార్చకపోతే యిక్కడో హత్య జరుగుతుంది,' అనుకున్న నేను, "పోన్లెద్దురూ ఓ గజం ఎత్తువరకైనా గోడలు లేస్తాయి కదా. అంతే చాలు. వాటిమీదే రిటైరయేక ఏ తడకో, రేకో వేసుకొని ఎస్కిమోలు యిగ్లూల్లో దూరినట్టు మనంకూడా దూరేద్దాం," అంటూ మావార్ని మోచేత్తో చిన్నగా పొడిచేను.

"ఛీ, ఛీ, నోర్ముయ్!" రెండోసారి గట్టిగానే విసుక్కున్నారు.

ముస్లిముల్లో మొగుడు పెళ్లాంతో మూడు సార్లు 'తలాక్' అంటే వాళ్ళు విడిపోవచ్చునట. మన హిందువుల్లో మొగుడు పెళ్ళాన్ని మూడుసార్లు, 'ఛీ, ఛీ, నోర్ముయ్!' అంటే ఏవిటో!

'మళ్ళీ నోరెత్తేవంటే నేను నిజంగానే తంతాను,' అన్న చూపొకటి విసిరింది మా అమ్మ నావేపు.

యిహ నవ్వు మింగడం నాచేత కాలేదు. సినిమాల్లోనూ, నవలల్లోనూ హీరోయిన్లు ఏడుపుని మింగడమో, వెనక్కి పీల్చుకోవడమో చేస్తారుట! నవ్వుని మింగమనండి చూద్దాం. మింగినకొద్దీ పైకి తన్నేస్తోంది. నవ్వేనో నాకు తన్నులు తప్పవు. అంచేత యిప్పుడే వస్తానని చెప్పి పెరట్లోకి పారిపోయేను. పారిపోయి తనివితీరా పగలబడి నవ్వేను. తల్చుకుని తల్చు

కుని నవ్వేను. పెరట్లో వున్న జవాన్లు, పని మనిషి నావైపు వింతగా చూడ్డం చూసి, వాళ్లు నన్నుచూసి 'పెద్దమ్మాయిగార్కి మనస్సు సరిగ్గా లేదేవిటి, పాపం' అని అనుకుంటారని తట్టి యింకొంచెం గట్టిగా నవ్వాను.

అలా నవ్వి, నవ్వి అలసిపోయి, తిరిగి నేను వచ్చేసరికి ఆ జ్యోతిష్కుడు మావార్ని, ''యింకేమైనా అడగండి చెప్తాను,'' అని బతిమాలుతున్నాడు. పాపం, అతనూ (జ్యోతిష్కుడూ) ఫీలైనట్టున్నాడు, 'యితగాడికి ఒక్క మంచి విషయం చెప్పలేదే!' అని.

మావారు మాత్రం, ''యింకేం వద్దండి. మిగిలినవాళ్ళని కానీయండి.'' అన్నారు. యింకేవడిగినా యీసారి, 'నీకు ఉద్యోగం పోతుంది. నీ పెళ్లాం చచ్చిపోతుంది. నీ పిల్లలు ఫకీరులై పోతారు,' వగైరా అంటాడేమో నన్న భయంతో.

ఆఖరికి అతను వెళ్ళిపోయేటప్పుడు అసలు విషయం బైట పెట్టేడు. నాకు కథ రాయాలంటే మంచి తప్ప చెడు కనిపించనట్టు, అతనికి జాతకం చూడగానే వాళ్ళ కష్టాలూ, జబ్బులూ, చావులూ, గండాలూ తప్ప యింకేం కనిపించవుట. ఏం చేస్తాం? అతని జాతకమే అంత!

ఇది జరిగి దగ్గర దగ్గర రెండేళ్ళయింది.

యీమధ్య ఎందుకో పని వుండి నేను ఒక్కర్తెనూ వెళ్ళేను మా నాన్నగారింటికి మా కార్లోనే. గమ్మత్తేవిటంటే, నేను వెళ్ళేసరికి సరిగ్గా ఆ జ్యోతిష్కుడు మా యింటి దగ్గర వున్నాడు. మానాన్నకి ఆస్థాన జ్యోతిష్కుడాయె.

అతన్ని చూసి నాకు కొంచెం ఏడిపిద్దామనిపించింది.

''ఏవండోయ్, బావున్నారా? ఎప్పుడొచ్చేరు? ఆ....అన్నట్టు మేము కారు కొన్నాం, చూశేరా?'' అన్నాను.

అతను కారు చూడ్డం వాయిదా వేసి, ''ముందు మీ అమ్మాయి జాతకం ఇవ్వండి. మీ అల్లుడిగారిది కూడా,'' అని మా నాన్నదగ్గర రెండూ పుచ్చుకొని రెంటిని విడివిడిగానూ, జమిలిగానూ చూడ్డం ప్రారంభించేడు.

'తప్పు సుమా. పెద్దంతరం, చిన్నంతరం లేకుండా ఏమిటా వాగుడు?' అన్న మా అమ్మ చూపుని తప్పించుకోలేక పోయేను.

జాతకాలు చూస్తున్న అతని మొహంలో క్రమేపీ సంతృప్తి కనిపించింది.

''అద్గదీ సంగతి. యిదివరకు అతనిజాతకం చూసినప్పుడే అనుకున్నాను. యితనికి యింత యోగానికి కిటుకేమిటా అని! యింకేం? మరి యోగం పట్టకేం చేస్తుంది? అమ్మాయి లగ్నంలో గురుడున్నాడు. పైగా బుధుడుతో కలిసేడు. నాలుగో యింట్లో నాలుగు శుభ గ్రహాలు కలుసుకున్నాయి. నువ్వు కొనకపోతే ఎవరు కొంటారమ్మా కారు? యిహ చూడక్కరలేదు. అసలు యీ అమ్మాయిని కాని అతను చేసుకోకుండా యింకెవర్ని చేసుకున్నా సీసా చేత్తో పట్టుకొని, వీధికుక్కని పట్టుకొని ఏ హైదరాబాదులోనో, బొంబాయిలోనో బార్లలో పడి వుండును,'' గుక్కకోసం ఆగేడు.

మావారికి శెలవులేక రాకపోవడంవల్ల ఆవేళ అతని మారకం తప్పింది.

''నీజాతకంలో అసలు స్వార్జితం వుండాలే. బుధుడు మహా పవర్‌లో వున్నాడు,'' అని కలిపేడు.

''ఆ, ఎప్పుడైనా పాతికా పరకా యిస్తాలెండి పత్రికల వాళ్ళు,'' అన్నాను.

''యింకేం? కొద్ది రోజుల్లో యిల్లు కూడా కట్టావు. ఫర్వాలేదు. నీ పేర ఆస్తికూడా వుండొచ్చు.''

ఏదీ! యీ పాతికలతోనా!! యిల్లు కట్టవలెనన్న ఎన్ని పాతికలు కావలెను?? (యిటికలూ, పెంకులూ కావు. రూపాయలు.)

''మీరు చెప్పింది కాకపోదు, శాస్త్రిగారూ! అన్నట్లు చూడండీ మా వారికి ఎనభై నాలుగో యేట మారకం ఉందట. నా మాంగల్య బలంతో ఆయన్ని బతికించుకో గలనేమో చూడండి,'' అన్నాను.

ఆయన జవాబు చెప్పేలోగా మా అమ్మ నన్ను డైనింగ్ హాల్లోకి ఈడ్చుకు పోయింది.

——:o:——